

ΜΕΛΕΤΗ

22. Το δημοτικό τραγούδι είναι τωρίνο

1. Το τώρα δεν είναι χρονικό αλλά βιολογικό, και πολιτιστικό όσο το πολιτιστικό είναι φυσικό.
2. Το χρονικό τώρα είναι μια πνευματική κατασκευή που το δημοτικό τραγούδι μπορεί να την αποκαθαίρει πνευματικά, ώστε όλα τα πνευματικά πράγματα να φαίνονται συνέχεια της ίδιας απλής οντότητας, από το Γκι Τζινγκ στον Πυθαγόρα, στο Σωκράτη, στο δόν Χουαν, στο Σολωμό, σε σένα.
3. Αυτό γίνεται δυνατό γιατί η γλώσσα του δημοτικού τραγουδιού είναι πράγματα γλωσσημένα, γιατί αυτό που λέγεται είναι φυσικό και μόνο με αυτή την έννοια ιστορικό, δηλ. προσωπικό. Όπως το πρόσωπο είναι μια φυσική οντότητα και γι αυτό κι έτσι ξεχωριστό — προσωπικό σαν υπαρκτό —, ίδια η γλώσσα (φράσεις, λέξεις, τραγούδια) λέγε αυτό που είναι, κι οτι λοιπόν λέγεται έχει το φυσικό του λόγο, που είναι πάντα τωρινός. Αλλιώς δεν υπάρχει γλώσσα και φύση.
4. Οτι όμως δεν υπάρχει είναι κι αυτό γλωσσικό, όχι μόνο σε σιωπή.
5. Η μύηση, αυτή η γνώση είναι τελικά αυτά εδώ. Γνώση είναι τα πράγματα.
6. Με αυτή τη γλώσσα, ανατολικά και δυτικά κι ελληνικά και πραγματικά είναι όλα ίδια. Χωρίς αυτή τη γλώσσα ποίηση δε γίνεται.
7. Τα δημοτικά τραγούδια είναι τωρίνα όπως τα φύλλα των δέντρων κι ολη η φύση. Το τώρα είναι η ιστορία τους.
8. Τωρίνα λοιπόν σημαίνει προσωπικά, όσο τα προσωπικά είναι φυσικά. Η φύση κι εγώ κι εσύ εμιάστε αυτό, δηλ. η φύση κι εγώ κι εσύ, τα δημοτικά τραγούδια είναι μόνο αυτά, δημοτικά τραγούδια — τελειωμένα, που θα πει ζωντανά, πρόσωπα γλωσσικά, που μιλάνε οντότητες, εσύ κι εγώ, εμείς, ερωτικοί, πάντα αρχικοί. Τα δημοτικά τραγούδια είναι τελειωμένα γιατί πραγματοποιούν το αρχινισμό της γλώσσας.
9. Η συνέχεια είναι πάντα άλλη.
10. Αυτό εδώ το τέλος — ακοή και τυπογραφημένο (η γλώσσα αγαπάει έτσι την επιστήμη, τη διαγράφει, της κάνει την οντότητα, την ερωτεύει. Τι δεν ερωτεύεται, αφού ο ερωτάς είναι εαυτός, αυτός, αυτό;) είναι ένα έργο.

σ η μ ε ι ω σ ε ι ς

μελέτης γλώσσας

η γλώσσα δεν ινε σχήματα αφιρμένα μιάστε εμείς ι ιδι λεγομενι στον αλο στο αλο στον εαφτο μας ινε αφτο που μιάστε οταν νιοθετε σαν εαφτο δεν ινε διο αλά ενα που δεν ινε αριθμος οπως ο ερωτας εσι κε το πραγμα εσι κι εγω.

ποίησης

ι πιισι μας πρεπι να ινε ελινικι διλαδι φυσικι διλαδι αλιθινι διλαδι απλι να γινουμε ο εαφτος μας μεχρι να γινουμε δεν μιάστε αλά παλεδουμε να κανουμε τα διο ενα.

γράφης

γραφι θα πι ζογραφικι κε ξεκινισε οχι γιαφτα που τι θαζουμε εμεις τορα να κανι

κε δε μπορι εκινι η γραφη ινε σταλιθια ζογραφικι μας μενι λιπον ι να
 ιμαστε κε να ινε ολα τα πραγματα μας ι γραφι μας ι να θρουμι αλους τροπους
 παραστασις τις γλωσσας ι να δουμι προς τους εχουμε θρι για να λεφτεροθι ι
 γλωσα κε ν αγαπισι κιολας τους τροπους γραφης μας.

παιδικης γλωσσας

τα πεδια μιλανε σταλιθια μονο τα πεδια διλαδι ολι μας οσο ιμαστε πεδια

ονειρου

ι σος κι ι πιο τολμιρι τροπι εξετασις του ονιρου το σχηματοποιουν για θιμιθιτε τ
 ονιρο διλαδι για συνεχιστε το ζυπνι.

μνημης

ι μνιμι σταλιθια ινε προς νιοθις οτι αυτο που ιταν κε ινε ιπαρχουν

σταλες

λα ομ γιν γιανγκ νανι οχ τηνελλα θεμιου χωμα χομα χομε-
 νος χα χα χα αχ καλι

πετρα 9

Οσα λεμι τα διαθασατε; ιδατε τα φιλα; μας κιταξατε; νιοσατε προς δεν
 εχουμε τιποτα να κανουμε αφου ιμαστε κε μπορουμε να ιμαστε πιο πολυ; τολ-
 μινατε ν αγαπιστε κε τα σιδερικα διλαδι να τα ισαστε να ινε κε να μι μας μισουν
 κατασχευες; νιοθο σταλιθια προς ι γνωσι ινε πραγματα αλιθια; νιοθουμε
 προς ιμαστε ιμαστε προς νιοθουμε; να πουμι ν ε.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

δημοτικο

κορασιον δοδεκαχρονον εξεδεν κι εκαφχεθεν
 ηλιε μι κι εσι παλ το ισε κε απ εμιεν καλιον
 εσι μαρενις μαραντα κε παλαλα χορταρια
 κι εγο μαρενο τ ελενους ρομαϊκα παλικαρια.

Ομηρος Η 205—16

Λιας δε κορυσσατο νωροπι χαλκω.
 αυταρ επειδη παντα περι χροϊ εσσατο τευχη,
 σεαυτ επειθ οιος τε πελωριος ερχεται Αρης.
 οστ εισιν πολεμιονδε μετ ανερας, ουστε Κρονιων
 θυμοβορου εριδος μενεϊ ζυνεγηκε μαχεσθαι.